

НАРОДНО СЪБРАНИЕ		
Вх. No	854-01-84	
Дата	10 / 12	2018 г.

ДО
ПРЕДСЕДАТЕЛЯ НА
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ
Г-ЖА ЦВЕТА КАРАЯНЧЕВА

Ч. 51
10

УВАЖАЕМА ГОСПОЖО ПРЕДСЕДАТЕЛ,

На основание чл. 87, ал. 1 от Конституцията на Република България и чл. 76, ал. 1 от ПОДНС внасяме законопроект за изменение и допълнение на Закона противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество с мотиви към него и предварителна оценка на въздействие.

Молим, законопроектът да бъде представен за разглеждане и гласуване съгласно установения ред.

ВНОСИТЕЛИ:

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ

Проект!

**Закон за изменение и допълнение на Закона за противодействие
на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество**
(обн. ДВ. бр.7 от 2018г., изм. и доп. ДВ. бр.20, 21, 41 и 98 от 2018г.)

§ 1. В чл. 153 се създават ал. 6 и 7:

„(6) Не съставляват законова пречка за съществуването и надлежното упражняване правото на иск за отнемане на незаконно придобитото имущество в полза на държавата прекратяването на наказателното производство или влизане в сила на присъда, с която подсъдимия е признат за невинен за престъпления, посочени в разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от закона.

(7) Неспазването на срока за извършване на проверка по чл. 112, ал. 1 не води до прекратяване на производството пред съда, не е основание за недопустимост на исковете по ал. 1 и не погасява материалното право на държавата за отнемане на незаконно придобитото имущество.“

§ 2. В § 5 от преходните и заключителни разпоредби се правят следните изменения и допълнения:

1. Алинея 1 се изменя така:

„(1) Неприклучилите до влизането в сила на този закон проверки и производства пред съда във връзка с отменения Закон за отнемане в полза на държавата на имущество придобито от престъпна дейност, както и производства по установяване на конфликт на интереси и налагане на административни наказания, се довършват по досегашния ред от Комисията.

2. Създава се нова ал. 2:

„(2) Неприклучилите проверки и производства пред съда по отменения Закон за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество се довършват по реда на този закон.“

3. Досегашната ал. 2 и 3 става съответно ал. 3 и 4.

Преходна разпоредба

§ 3. Законът влиза в сила от 23 януари 2018 г.

ВНОСИТЕЛИ:

МОТИВИ

към законопроект за изменение и допълнение на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество

Почти една година след влизането в сила на Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество (ЗПКОНПИ) се очертаха претятствия и трудности, които се налага да бъдат навреме преодоленни, за да бъде обезпечена ефективната работата на Комисията за противодействие на корупцията и за отнемането на незаконно придобитото имущество (КПКОНПИ/Комисията).

Направено е предложение за нова алинея 6 на чл. 153, чието съдържание е, че не съставлява законова пречка за съществуването и надлежното упражняване правото на иск за отнемане на незаконно придобитото имущество в полза на държавата прекратяването на наказателното производство за престъпление, посочено в разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от закона.

Това предложение следва да бъде мотивирано с факта, че е такава действителната воля на законодателя. В докладите на Европейската комисия след 2012 г. по Механизма за сътрудничество и проверка се отбелязва напредъка на България по отношение законодателната регламентация на гражданската конфискация. Подчертават се положителните резултати на Комисията за отнемане на незаконно придобитото имущество (преименувана, считано от 23.01.2018 г. в Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество) по отношение на незаконно придобитото имущество.

В доклада до Европейския Парламент и Съвета относно напредъка на България по механизма за сътрудничество и проверка от 18 юли 2012 г. е посочено - „Този закон дава за първи път възможност за отнемане на незаконно придобитото имущество посредством производство пред гражданските съдилища, при което не се изисква да има вече постановена осъдителна присъда и което може да бъде образувано след започване на наказателно производство за определени тежки престъпления, както и във връзка с определени административни нарушения.”

ЗПКОНПИ отговаря на необходимостта от създаване на по-ефективен механизъм за противодействие на организираната престъпност, като се създава и възможност постигнатите резултати и утвърдените добри

практики в областта на гражданската конфискация да бъдат запазени и доразвити.

Със ЗПКОНПИ и ЗОПДНПИ (отм.) е уредена процедурата по установяване и отнемане на незаконно придобитото имущество като способ за защита на интересите на обществото и възстановяване на справедливостта, независимо от наказателното производство срещу проверяваното лице или свързаните с него лица.

Държавната политика по противодействие на корупцията няма за цел възмездие, а възстановяване на справедливостта в обществото.

Гражданската конфискация не представлява наказание за лицето. Наказателната отговорност се реализира с дейността на прокуратурата, която преследва извършителя на престъпна дейност. В много случаи обаче е трудно да се съберат годни доказателства, които да са достатъчни, за да се достигне до осъдителна присъда в наказателното производство. И в тези случаи необяснимото богатство може да бъде установено, а плодовете му да бъдат проследени и отнети. Гражданската конфискация е нов институт в европейското право, чрез който по гражданскоправен ред се възстановява справедливостта чрез отнемане на имуществото, за което не е установен законен източник. По този начин се предотвратява възможността за забогатяване от незаконни източници, което подкопава основите на свободния пазар.

Взет е предвид и фактът, че отнемането на незаконно придобитото имущество представлява и превенция. Гражданската конфискация има възпираща роля за членовете на демократичното общество, защото при извършване на престъпна или незаконна дейност всеки ще бъде преследван веднъж по наказателноправен ред, а освен това ще се отнеме незаконно придобитото от него имущество.

За да бъде запазена волята на законодателя с приемането на ЗПКОНПИ осъществяване на политиката по противодействие на корупцията и отнемане на незаконно придобитото имущество да се създаде необходимата връзка между функциите по превенция на корупцията, проверка на имуществените декларации, установяването на конфликт на интереси и отнемането на незаконно придобитото имущество е необходимо изрично да бъдат доразписани в този Закон за изменение и допълнение на ЗПКОНПИ някои основни моменти..., свързани с производството по гражданската конфискация.

Директива 2014/42/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 година за обезпечаване и конфискация на средства и облаги от престъпна дейност в Европейския съюз (ЕС) допълва правната рамка на ЕС относно обезпечаването и конфискацията на облаги от престъпна дейност

и съществуващите разпоредби на Общността в тази област като напр. Рамково решение 2001/500/ПВР и Рамково решение 2005/212/ПВР и въвежда принципно нови правила в областта на обезпечаването и отнемането/конфискацията, както и управлението на имущество, придобито от незаконна/престъпна дейност.

Приетата през 2014 г. Директива съдържа минимума от разпоредби и страните - членки могат да разширят обхвата на приложеното ѝ поле на национално равнище. Целта е приемането на тези минимални правила да доведе до допълнително хармонизиране на режимите на държавите – членки в областта на обезпечаването и конфискацията и по този начин да подпомогне взаимното доверие и ефективното трансгранично сътрудничество. Изрично е посочено в Директивата, че тя не засяга процедурите, които държавите-членки могат да използват за конфискуване на въпросното имущество (чл. 1, ал. 2).

В Директивата са определени минималните изисквания към държавите – членки на Европейския съюз и същата не ограничава европейските държави да прилагат вече съществуващи закони или да приемат нови нормативни актове, с които да се разшири приложното поле на заложените разпоредби.

В това отношение Република България е с една стъпка напред, тъй като през 2012 г. бе приет ЗОПДНПИ, регламентиращ отнемането на незаконно придобито имущество без постановена и влязла в сила осъдителна присъда.

Волята на законодателя съгласно чл. 2 ЗОПДНПИ (отм.) и чл. 153, ал. 5 ЗПКОНПИ е наказателният и гражданският процес да се развиват независимо един от друг, като съществуването и надлежното упражняване правото на иск за отнемане на незаконно придобито имущество в полза на държавата не е предпоставено от абсолютна процесуална пречка – прекратяване на наказателното производство. Противното би означавало в едни случаи, когато гражданският процес приключи по време на висящо наказателно производство искът да е допустим, а в други - когато все още не е приключил и наказателното производство е прекратено, същият да става недопустим. Процесуалните предпоставки за надлежното упражняване на правото на иск са законово определени и не може осъществяването им да зависи от възможността производството по отнемане на незаконно придобито имущество по ЗОПДНПИ (отм.) и по ЗПКОНПИ да приключи или не преди прекратяването на наказателното производство. Законодателят не е имал за цел да постави в по-благоприятно положение тези, срещу които

наказателното производство е прекратено по-бързо – преди приключване на производството за отнемане на имущество, в сравнение с тези, срещу които наказателното производство е прекратено след това.

Видно е и от стенограмата от заседанието на Народното събрание от 16.02.2012 г. за приемането ЗОПДНПИ (отм.), че такова тълкуване не отговаря на точния смисъл и целта на закона. В мотивите на вносителя на законопроекта е отбелязано изрично, че на отнемане подлежи всяко незаконно придобито имущество.

За допустимостта на иска за отнемане на незаконно имущество е без значение дали има влязла в сила осъдителна присъда.

Изводът за обвързаност между наказателната отговорност и допустимостта на иска за отнемане на незаконно имущество не може да бъде споделен и при сравнение на уредбата по Закона за отнемане в полза на държавата на имущество, придобито от престъпна дейност (отм.) - ЗОПДИППД (отм.) и ЗОПДНПИ (отм.). По първия закон, за да пристъпи гражданският съд към процедура по отнемане на имуществото, престъплението следва да е установено от наказателния съд с влязъл в сила съдебен акт, постановен по реда на НПК и само в изключението по чл. 3, ал. 2 ЗОПДИППД (отм.) – от гражданския съд, по мотивираното предложение на Комисията. Съдът в производството по първия закон не може да отнема имущество, макар и придобито от престъпна дейност според хипотезите на чл. 3, ал. 1 от същия закон, когато тя не е установена по реда на НПК или по реда на чл. 124, ал. 5 ГПК (чрез влязло в сила решение за установяване на престъпно обстоятелство). Изричните разпоредби на чл.3, ал.2 ЗОПДИППД (отм.) и чл.28, ал.5 ЗОПДИППД (отм.) предвиждат в случаите по чл. 3, ал. 2 установяването, че имуществото е придобито от престъпна дейност, да се извършва в производството по ал. 1 - 4 и по реда на чл. 124, ал. 5 на Гражданския процесуален кодекс.

Аналогични разпоредби в ЗОПДНПИ (отм.) и ЗПКОНПИ липсват, защото философията на тези закони е коренно различна.

ЗОПДНПИ (отм.) и ЗПКОНПИ не предвиждат възможност за пряко предявяване на иск за отнемане на незаконно придобито имущество от страна на Комисията, без преди това да е образувана предварителна проверка пред същата. Оттук следва изводът, че самата процедура като цяло, а не само отделни елементи от нея, по съществува си и то само ако е завършила по определен начин с формиране на решение за обосноваването нейно предположение, че дадено имущество е незаконно придобито, е абсолютна процесуална предпоставка за съществуването и надлежното упражняване правото на иск за отнемане на незаконно придобито имущество в полза на държавата /чл.21 ЗОПДНПИ (отм.), респ. чл. 107 от ЗПКОНПИ).

За да възникне правото на този иск, е необходимо да бъде извършена проверка за установяване на незаконно придобито имущество, която може да бъде осъществена от комисията само в изрично уреденото за целта специално производство. Една от отличителните особености на това производство е, че се развива без участието на собственика на имуществото и при наличие на изискване за дискретност - чл.36 ЗОПДНПИ (отм.), респ. чл. 28, ал. 2 ЗПКОНПИ. То започва въз основа на надлежно сезиране от изрично посочени държавни органи – чл. 25 ЗОПДНПИ (отм.), респ. чл. 109, ал. 1 и чл. 110, ал. 1 от ЗПКОНПИ на точно посочени основания – чл. 22, 23 и 24 ЗОПДНПИ (отм.), респ. чл. 108, чл. 109 и чл. 111 от ЗПКОНПИ. Никой друг и на никое друго основание не може да сезира Комисията, нито тя може да се самосезира.

Органите по чл.25 ЗОПДНПИ /отм./, респ. чл. 110 ЗПКОНПИ нямат законово правомощие да десезират Комисията при прекратяването на наказателното производство за престъпление, посочено в разпоредбата чл.22, ал.1 ЗОПДНПИ(отм.), респ. чл. 108, ал. 1 ЗПКОНПИ, освен на основанията по чл.22, ал.2, респ. чл. 108, ал. 2 ЗПКОНПИ.

Комисията няма законово задължение служебно и непрекъснато да проверява дали наказателното производство не е прекратено. В хода на проверката се събират доказателства за произхода на имуществото, начина на придобиването и на преобразуването му. Ако бъдат събрани достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположение, че имущество е незаконно придобито, директорът на съответната териториална дирекция представя мотивиран доклад, въз основа на който Комисията може да вземе решение за внасяне в съда на искане за обезпечение на бъдещия иск. Едва след налагане на допуснатите от съда обезпечителни мерки, собственикът на имуществото има право да участва в производство, в т.ч. да бъде защитаван от адвокат. Проверката може да приключи с решение на Комисията за предявяване на иск за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество въз основа на мотивиран доклад на директора на съответната териториална дирекция. Това е фактическият състав, който поражда правото на иск – него съдът проверява, за да установи надлежно ли е възникнало то. Наличието или не на висящо наказателно производство няма самостоятелно значение като условие за надлежното упражняване правото на иск.

Единствено законът предвижда условията за надлежно упражняване правото на иск. Едни от тях трябва да са налице, за да може правото на иск да бъде надлежно упражнено, а други осуетяват упражняването на правото на иск, докато са налице. Първата група условия са положителни процесуални предпоставки, а втората – отрицателни процесуални предпоставки, т.е. пречки за упражняване правото на иск.

Правото на иск на Комисията произтича не само от нейното надлежно сезиране. Действително ако тя не е била сезирана надлежно, правото на иск не е възникнало надлежно. При действието на ЗОПДНПИ (отм.), респ. ЗПКОНПИ обаче наличието на висящо наказателно производство и съответно влизането в сила на осъдителна присъда не е предпоставка за отнемане на имущество – това е точният смисъл на закона. В случая законодателят е постановил изрично, че с отпадането на предпоставката за надлежно сезиране по чл.22, ал.1 ЗОПДНПИ(отм.), респ. чл. 108, ал. 1 правомощието на Комисията да продължи проверката, както и правото и на иск след завършването ѝ, не е погасено. Това е направено с разпоредбата на чл.2 ЗОПДНПИ(отм.), както и в тази на чл. 153, ал. 5 от ЗПКОНПИ, според която производството за отнемане на незаконно имущество се провежда независимо от наказателното производство.

Тези разпоредби въвеждат принцип за необвързано развитие на гражданската процедура по ЗОПДНПИ (отм.), респ. ЗПКОНПИ. Осъждането на едно лице за посочените в чл. 22, ал.1 ЗОПДНПИ(отм.), респ. чл. 108, ал. 1 ЗПКОНПИ престъпления не е предвидено като основание за надлежно възникване право на иск на Комисията.

С Решение № 13 от 13.10.2012 г. по конституционно дело № 6 от 2012 г. на Конституционния съд на РБ се приема, че процедурата по ЗОПДНПИ (отм.) може да започне не само на основание констатациите на прокуратурата за наличието на обосновано предположение за извършено престъпление от определена категория, но и въз основа на влязъл в сила акт за тежко административно нарушение. Гражданската конфискация на имуществото с незаконен източник не е обвързана с развитието на наказателния процес и приключването му с влязла в сила присъда. Връзката с наказателната процедура е ограничена и се състои в това, че за да се избегне произволното образуване на проверки за установяване на обосновано предположение за наличието на имущество с незаконен източник, се изисква повдигане на обвинение за престъпление, което по естеството си предполага извличането на сериозна материална облага или възникването на правна преграда за развитието и приключването на наказателното производство за такова престъпление. Основанията за започване на проверката по чл.22, ал.1 и ал.2 ЗОПДНПИ(отм.), респ. чл. 108, ал. 1 и ал. 2 ЗПКОНПИ са привличане на обвиняем за изрично посочени престъпления или прокурорски акт, установяващ преграда за развитието на наказателния процес за такива престъпления, поради определени причини. И в двата случая началото на процедурата (проверката) се обуславя от актове на независим орган на съдебната власт, какъвто според Конституцията на РБ е прокурорът, или най-малкото - от актове на разследващите органи, които действат под процесуалния надзор на прокуратура (чл.219, ал.1 и 2 НПК).

Посочените по-горе две предпоставки за започване на проверката по чл. 22, ал.1 и ал.2 ЗОПДНПИ (отм.), респ. чл. 108, ал. 1 и ал. 2 ЗПКОНПИ са в съотношение на алтернативност. Този извод следва и от употребения израз от законодателя в ал. 2 – „проверката започва и когато лице не е било привлечено като обвиняем за престъпление по ал.1 поради това...”.

След като е възможно проверката да започне и продължи след прекратяване на наказателното производство по реда на чл. 22, ал. 2 ЗОПДНПИ (отм.), респ. чл. 108, ал. 2 ЗПКОНПИ, то на още по - голямо основание (*per argumentum a fortiori*), следва да продължи и при прекратяване, защото деянието не е извършено или не съставлява престъпление.

Не следва да се възприема тезата, че законодателят е предвидил изрично без никакви ограничения да се проведе производство за отнемане на незаконно имущество след прекратяване на наказателното производство по реда на чл. 22, ал. 2 ЗОПДНПИ (отм.), респ. чл. 108, ал. 2 ЗПКОНПИ, т.е. когато е последвала амнистия; изтекла е предвидената в закона давност; след извършване на престъплението деецът е изпаднал в продължително разстройство на съзнанието, което изключва вменяемостта; деецът е починал и по отношение на лицето е допуснат трансфер на наказателно производство в друга държава, не може да бъде споделена. Не може да се възприеме виждането, че законодателят е предвидил само в хипотезата на чл. 22, ал. 2 ЗОПДНПИ (отм.), респ. чл. 108, ал. 2 ЗПКОНПИ, да се проведе производство за отнемане на незаконно имущество след прекратяване на наказателното производство, защото такова тълкуване е извън точния смисъл на закона.

То води до извод, че в по-благоприятно положение са поставени здравите хора, по отношение на които наказателното производство е прекратено, защото деянието не е извършено или не съставлява престъпление спрямо наследниците на починалите в хода на наказателното производство и спрямо изпадналите в продължително разстройство на съзнанието, което изключва вменяемостта. Срещу първите производството за отнемане на незаконно имущество ще бъде прекратено, а срещу вторите продължава без да им е дадена възможност да защитят правата си по предявен срещу тях иск по чл.124, ал.5 ГПК за установяване на престъпно обстоятелство. Подобно тълкуване поставя въпрос и за неравнопоставеност пред закона на хората с увреждания. Нито в българското и правото на ЕС, нито в международното право се допуска възможност за тълкуване, което води до неравноправно третиране на хората с увреждания, каквито са изпадналите в продължително разстройство на съзнанието, в сравнение със здравите.

Така например в чл.12 от Конвенцията за правата на хората с увреждания, ратифицирана от България и от ЕС, със заглавие „Равнопоставеност пред

закона”, т. 5 е постановено изричното изискване – „ В съответствие с текста на настоящия член държавите - страни по конвенцията, предприемат подходящи и ефективни мерки за осигуряване на равните права на хората с уврежданияи защитават хората с увреждания от произволно отнемане на тяхното имущество.”

Предвид горепосоченото, не може да се направи обоснован извод, че при прекратяване на наказателното производство за престъпление, посочено в разпоредбата чл. 22, ал.1 ЗОПДНПИ (отм.), респ. чл. 108, ал. 2 ЗПКОНПИ, извън случаите по чл. 22, ал.2 ЗОПДНПИ (отм.), респ. чл. 108, ал. 2 ЗПКОНПИ, Комисията е десезирана.

Според Решение № 13 от 13.10.2012 г. по конституционно дело № 6 от 2012 г. на Конституционния съд на РБ и решение №2 от 23.05.2013 г. по конституционно дело №1 от 2013 г. на Конституционния съд на РБ., както и според правната теория, крайният резултат от проверката дава основание на Комисията да вземе решение да предяви иск за отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество при наличие на значително несъответствие в имуществото на проверяваното лице. Това решение е условие за надлежно упражняване на правото на иск.

Не може да се направи извод, че прекратяването на наказателното производство за престъпление, посочено в разпоредбата чл. 22, ал.1 ЗОПДНПИ (отм.), извън случаите по чл.22, ал.2 ЗОПДНПИ(отм.), осъществява абсолютна процесуална пречка за съществуването и надлежното упражняване правото на иск за отнемане на незаконно придобито имущество в полза на държавата и при сравнителноправен анализ с уредбата по сега действащия Закон за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /ЗПКОНПИ/, обн.,ДВ,бр.7 от 19.01.2018 г. В последния разпоредбите на чл.108, ал.1 и ал.2 са аналогични с тези по чл.22, ал.1 и ал.2 ЗОПДНПИ (отм.), а разпоредбите на 156, ал.4, т.2 и чл.25, т.2 и т.3 с тези по чл. 77, ал. 4, т.2 и чл.31, т.2 ЗОПДНПИ (отм.).

В разпоредбата на чл.108, ал.4 ЗПКОНПИ съвсем ясно е посочено, че проверката по тази глава започва и продължава независимо от спирането или прекратяването на наказателното производство. По този начин законодателят е съобразил описаното по-горе тълкуване на разпоредбата на чл. 2 ЗОПДНПИ (отм.) в посочените решения на КС и в правната теория. Философията на ЗОПДНПИ (отм.) и ЗПКОНПИ, в частта му относно установяване и отнемане в полза на държавата на незаконно придобито имущество, е идентична. Това следва по несъмнен начин и от мотивите за приемането на ЗПКОНПИ. Според тях „Гражданската конфискация не представлява наказание за лицето. Наказателната отговорност се реализира с дейността на съдебната власт, която преследва извършителя на престъпна дейност. В много случаи обаче е трудно да се

съберат годни доказателства, които да са достатъчни, за да се достигне до осъдителна присъда в наказателното производство. И в тези случаи необяснимото богатство може да бъде установено, а плодовете му да бъдат проследени и отнети. Гражданската конфискация е нов институт в европейското право, чрез който по гражданскоправен ред се възстановява справедливостта чрез отнемане на имуществото, за което не е установен законен източник. По този начин се предотвратява възможността за забогатяване от незаконни източници, което подкопава основите на свободния пазар.”

В обобщение следва да се отбележи, че абсолютната процесуална предпоставка като условие, от което зависи съществуването и надлежното упражняване на правото на иск за отнемане на имущество в полза на държавата е решение на Комисията по чл.61, ал.2, т.2 ЗОПДНПИ (отм.), респ. 140, ал. 2, т. 2 ЗПКОНПИ за направено обосновано предположение, че дадено имущество е незаконно придобито, след проведена при спазване всички законови изисквания проверка. Това решение, включително и решението за наличие на предпоставките за започване на проверката от Комисията, подлежи на контрол за законност пред общите съдилища в исковия процес.

Изискването проверяваното лице да е привлечено като обвиняем за престъпленията, посочени в разпоредбата на чл.22, ал.1 ЗОПДНПИ (отм.), респ. чл. 108, ал. 2 ЗПКОНПИ трябва да е налице само към момента на сезиране на Комисията и образуване на производството, но не и до приключването му по време на следващите етапи, като и до влизане в сила на съдебното решение по предявения иск за гражданска конфискация.

Със законопроекта се предлага изрична регламентация, че неспазването на срока за извършване на проверка по чл. 112, ал.1 не води до прекратяване на производството, не е основание за недопустимост на исковете по чл. 153 от закона и не погасява материалното право на държавата за отнемане на незаконно придобито имущество. Мотивите за това са, че в чл. 112, ал. 1 и ал. 2 ЗПКОНПИ е регламентиран срок за извършване на проверката по чл. 107, ал. 2 – едногодишен с възможност да бъде продължаван еднократно от комисията с още 6 месеца. Този срок е препоръчителен (инструктивен), уреден от законодателя като средство с дисциплинираща цел, неспазването на който не опорочава съответното действие, а е основание за дисциплинарна отговорност и /или за търсене на обезщетение за вреди по специалните норми на чл. 2а ЗОДОВ (от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на органите и на длъжностните лица по закона за гражданска конфискация, извършени при или по повод изпълнение на правомощията или службата им) или на чл. 2б ЗОДОВ (от нарушение на правото на разглеждане и решаване на делото в